

עפ"ת (חיפה) 3651-01-16 - מוחלס רסלאן נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 3651-01-16 - מוחלס רסלאן נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 3651-01-16

מוחלס רסלאן

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[18.02.2016]

כבוד השופטת רונית בש

פסק דין

1. בפניי ערעור על הכרעת הדין מיום 19.6.15 ולחילופין על גזר הדין מיום 22.11.15 (להלן: הכרעת הדין ו- גזר הדין, בהתאמה), שניתנו ע"י בית משפט השלום לתעבורה בחיפה, כב' השופטת רונה פרסון (להלן: בית משפט קמא) בתת"ע 3245-02-14, במסגרתו הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירה של נהיגה בשכרות, עבירה לפי סעיף 62(3), סעיף 64(א)(3) וסעיף 39 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה), ותקנה 169 א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה). במסגרת גזר הדין השית בית משפט קמא על המערער את העונשים הבאים: מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים, קנס בסך 1000 ₪, פסילה בפועל למשך 25 חודש, בניכוי פסילה מנהלית וכן פסילה על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים.

2. בעובדות כתב האישום, שהוגש בפני בית משפט קמא נגד המערער נטען, כדלקמן: בתאריך 2.1.14 בשעה 23:30 נהג המערער בחיפה, ברח' שער פלמר לכיוון רח' העצמאות בהיותו שיכור, בכך שבבדיקת נשיפה, אשר נערכה לו נמצא בגופו אלכוהול בריכוז של 540 מיקרוגרם בליטר אחד של אויר נשוף. המערער נהג כאשר עימו ברכב ארבעה נוסעים.

הכרעת הדין

3. לאחר שעייין בחומר הראיות ולאחר ששמע את העדים, התרשם מהופעתם בפניו ושקל טענות הצדדים הגיע בית משפט קמא, עפ"י הכרעת הדין, לכלל מסקנה, כי עובדות כתב האישום הוכחו בפניו מעבר לכל ספק סביר. בית משפט קמא הטעים כי מעובדות כתב האישום-ת/3- עולה, כי רס"מ זיתון ורס"ר דניאל עמדו בצומת שער פלמר לצורך ביצוע בדיקות שכרות לנהגים; רס"מ זיתון עצר את רכבו של המערער, ניגש אליו מהחלון הקדמי השמאלי וביקש ממנו רישיונות וברגע זה הריח ריח אלקהול שנדף מפיו של המערער. עוד הוטעם כי רס"מ זיתון דרש מהמערער לבצע בדיקת נשיפון והמערער נכשל בבדיקה זו ועל כן החליט רס"מ זיתון לעכב את המערער לבדיקת נשיפה בתחנה ומרגע זה דרש מהמערער שלא לאכול, לשתות או לעשן. בית משפט קמא הוסיף וציין, כי הנוסעים שהיו עם המערער ברכב החלו להתלהם ולנסות למנוע ממנו להיכנס לניידת ובהמשך רס"מ זיתון הוביל את המערער לניידת והם נסעו יחד עם רס"ר דניאל לתחנה; בתחנת המטרה רס"מ זיתון ערך למערער בדיקת נשיפה באמצעות מכשיר הנישוף ועל פי תוצאותיה נמצא בגוף המערער אלקהול בריכוז של 540 מיקרוגרם בליטר אחד של אוויר נשוף; נערך למערער שימוע בפני קצין משטרה, רישיונו נפסל ורכבו הושבת.
4. בית משפט קמא ציין בהכרעת הדין את הראיות בתיק וקבע כי הן מדברות בעד עצמן. ודוק, בבדיקת הנישוף נמצא אצל המערער אלקהול בריכוז העולה על פי 2 מהכמות המותרת, בדיקה אשר בוצעה, על פי קביעת בית משפט קמא, ע"י מפעיל מוסמך, תוך מילוי הדרישות לבדיקת כיוול המכשיר בתחילת המשמרת ועם סיומה, מה גם שעפ"י תעודת עובד הציבור-ת/11- נערכה למכשיר ביקורת תקופתית והמכשיר נמצא תקין. בית משפט קמא דחה את טענת ב"כ המערער, לפיה לא ניתן להתייחס באופן וודאי לאופן הבדיקה מאחר שאין יומן מפעיל ינשוף. בנקודה זו התבסס בית משפט קמא בהכרעת הדין על עדותו של רס"מ זיתון, אשר העיד, כי מיד לאחר שפלט הבדיקה של המערער יצא-ת/6, הוא מילא את פרטיו וחתם עליו וכן העיד הנ"ל כי בנוסף, מילא דו"ח מפורט על בדיקת השכרות שנערכה למערער, באמצעות ינשוף-ת/5. בית משפט קמא ציין כי גם מדו"ח הפעולה-ת/4- עולה, כי נמצאו אצל המערער מאפיינים המצביעים על חשד לשכרות - ריח אלקהול חזק מהפה, התנהגות רדומה וכן כי המערער נפל בבדיקת הליכה על קו שבוצעה לו. טעם, כי במאפיינים הנ"ל יש כדי לחזק את תוצאות בדיקת הנשיפה.
5. בית משפט קמא דחה את טענת ב"כ המערער, כי היותו של המערער בפיקוח צמוד של רס"מ זיתון ורס"ר דניאל, מהרגע שעצרו אותו ועד הבאתו לתחנת המשטרה, מוטל בספק. בית משפט קמא הטעים כי מחומר הראיות עולה, כי המערער היה תחת השגחתם המלאה של רס"מ זיתון ורס"ר דניאל מהרגע שעצרו אותו, במהלך הנסיעה בניידת ועד שנערכה למערער בדיקת הנישוף בתחנת המשטרה. ביהמ"ש הפנה בנקודה זו לאמור בכתב האישום-ת/3- ובדו"ח הפעולה-ת/1- באשר למעצרו של המערער בשעה 23:30, כמו גם לסימון ע"י רס"מ זיתון בדו"ח ת/4, בסעיף 6, כי הודיע למערער בדבר עיכובו לבדיקת שכרות וכי, מאותו רגע, נאסר עליו לשתות, לאכול או לעשן, עד להוראה אחרת. עוד הוטעם כי בדו"ח ת/4 נרשם, כי המערער לא אכל, שתה, עישן או הקיא וכן לא הכניס דבר מה לפיו, במהלך משמורתו של רס"מ זיתון. נקבע, כי העמוד הנ"ל בדו"ח נחתם ע"י רס"מ זיתון בשעה 23:45. עוד נקבע בעניין זה, כי מפלט בדיקת הנישוף-ת/6- עולה כי הבדיקה נערכה למערער בשעה 23:59, היינו כרבע שעה לאחר מכן, במהלכה נסעו השוטרים יחד עם המערער בניידת לתחנת המשטרה, שאז היה תחת השגחתם המלאה. בית משפט קמא התרשם כי עדויותיהם של רס"מ זיתון ורס"ר דניאל אותן בחר לאמץ, ולפיהן המערער היה תחת השגחתם המלאה, מהימנות ומגובות בחומר הראיות, מה גם שגרסתם לא נסתרה בחקירה הנגדית בפני בית משפט קמא.

6. מנגד, בית משפט קמא מצא את עדותו של המערער מתחמקת ובלתי מהימנה. בית משפט קמא סקר את הסתירות והתמיהות העולות בין דברי המערער במהלך האירוע לבין הדברים העולים מחקירתו הנגדית של המערער בפני בית משפט קמא. ודוק, בחקירתו הנגדית טען המערער, כי לגם שלוק קטן של בירה, כדבריו, ואילו בדו"חות ת/2 ות/4 נרשמה גרסה אחרת- עפ"י ת/2- דו"ח העיכוב- שמה המערער, לגרסתו, רק בקבוק בירה ולא יכול היה לסיים ועפ"י הדו"ח ת/4- שמה המערער, לדבריו- 3/4 בירה של בקבוק קטן". כמו כן נקבע, כי קיימת סתירה בין גרסת המערער במהלך האירוע לבין גרסתו בחקירתו הנגדית באשר למקום בו שמה את הבירה. בית משפט קמא ציין, בנוסף, כי כמות האלכוהול שנמצאה אצל המערער אינה כמות גבולית, אלא חורגת מהכמות המותרת על פי תקנות התעבורה, באופן משמעותי וכן, כי גרסת המערער, כי שמה כמות קטנה של בירה, מנוגדת לתוצאות בדיקת הינשוף, כמו גם לתיאור העולה מכתב האישום-ת/3 ומדו"ח הפעולה-ת/1, כי מהמערער נדף ריח חזק של אלכוהול. עוד נקבע בנקודה זו, כי אף רס"ר דניאל העידה בחקירתה הנגדית- "שעצמתי את הרכב הרחתי ריח וגם שעכבנו אותו לאחר שעשינו את בדיקת הנשיפה הרחתי ריח". בית משפט קמא ביכר, כאמור, את עדויות שני השוטרים כמהימנות ודחה את גרסת המערער והרשיע אותו בעבירה הנ"ל המיוחסת לו בכתב האישום.

גזר הדין

7. בית משפט קמא ציין, כי מתחם העונש הראוי בעבירות בהן הורשע המערער כולל פסילה בפועל לתקופה שבין 24 חודשים ל-36 חודשים, בצירוף עונשים הצופים פני עתיד וקנס. במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ציין בית משפט קמא בגזר הדין, כי המערער יליד שנת 1950, נוהג משנת 1982 וכי לחובתו 38 הרשעות תעבורה קודמות, האחרונה משנת 2010, אף כי אין לחובת המערער הרשעה בעבירה דומה. לאחר ששמע את טיעוני הצדדים, בשים לב למהות העבירה ולעונש החובה הקבוע לצידה, עברו של המערער, מצבו הכלכלי והאישי ויתר הטיעונים שנשמעו בפניו, גזר בית משפט קמא על המערער את העונשים המפורטים לעיל.

נימוקי הערעור

8. לטענת המערער, בית משפט קמא לא התייחס למלוא חומר הראיות שהוגש בפניו ולא נדרש להכרעה בסתירות מהותיות שעולות מחומר הראיות. בנקודה זו מפנה המערער לדו"ח העיכוב ולדו"ח הפעולה, אשר בשניהם מצוינת השעה 23:45. לטענת המערער, אין זה מתקבל על הדעת, כי בזמן שהמערער חתם על דו"ח העיכוב בפני השוטרת שירי דניאל, הוא השיב לשאלותיו של השוטר אדוארד זיתון וביצע בדיקת מאפיינים. בנקודה זו טוען המערער כי הדו"חות הללו מולאו בדיעבד, ועל כן לא ניתן להסיק באופן חד- משמעי בהשגחת מי מהשוטרים היה נתון המערער. עוד טוען המערער, כי לא ניתן להסיק באופן חד- משמעי כי הזמנים הרשומים בדו"חות נרשמו בזמן אמת וכי הם נכונים ומדויקים.

9. המערער מוסיף וטוען כי שגה בית משפט קמא עת שקבע בפסקה 10 להכרעת הדין, כי בדיקת הינשוף בוצעה כהלכה. לטענת המערער, מפעיל הינשוף לא ביצע את הבדיקה בהתאם למדריך להפעלת ינשוף. ודוק, מרגע העיכוב (בשעה 23:45) ועד לבדיקת הינשוף (בשעה 23:59) חלפו 14 דקות. על כן, נטען כי שגה בית משפט קמא עת שהסתפק בציון "כרבע שעה", כלשון הכרעת הדין, עד לביצוע בדיקת הינשוף. המערער סבור כי מדובר בפגם היורד לשורש הבדיקה המצדיק את זיכוי מביצוע העבירה.

10. המערער מוסיף וטוען כי על פי חומר הראיות, החל את בדיקת הינשוף בטרם נדרש להיבדק ואף עובר לאזהרתו בעניין הסירוב להיבדק בבדיקת הינשוף. לטענת המערער, ביצוע בדיקת הינשוף, בטרם הובהרה לו מהות הבדיקה והשלכותיה, יש בה משום פגיעה מהותית בזכויותיו הבסיסיות.
11. לפיכך, סבור המערער, כי על בית המשפט להתערב בהכרעת הדין ולהורות על זיכוי מביצוע העבירה בה הורשע.
12. לחילופין, במידה שלא יתקבל הערעור באשר להכרעת הדין, עותר המערער כי בית המשפט יתערב בגזר הדין ויקל בעונשו.
13. המערער סבור, כי נוכח כל הנתונים שהוצגו בפני בית משפט קמא, היה מקום לחרוג מעונש המינימום הקבוע בחוק ולפסול את רישיונו לתקופה הקצרה מ - 24 חודשים. המערער מציין, כי הוא סועד את אחותו הסיעודית בת ה - 84 ומסיעה לכלל הטיפולים אליהם היא נדרשת, וכן כי שלילת רישיונו תקשה על האחות לקבל את הטיפול הנדרש. המערער מוסיף ומציין, כי הוא מתקיים מקצבת שאירים בסך 900 ₪, וכן כי הוכר כ"פושט רגל" וכי הוא נדרש לשלם מידי חודש סכום של כמה מאות שקלים לצמצום החוב.
14. המערער מוסיף ומטעים כי הותרת גזר הדין על כנו, היינו- שלילת רישיונו ליותר משנה תוביל בהכרח לכך שהמערער יצטרך לבצע את מבחני הנהיגה מחדש, כמו גם לעבור בדיקה ע"י המכון הרפואי, אולם נוכח מצבו הכלכלי הקשה, הוא לא יוכל לעמוד בהוצאות הדרושות על מנת לעבור את המבחנים הללו לצורך חידוש רישיונו ובכך יאבד את רישיונו לצמיתות.
15. בהינתן נסיבותיו האישיות הקשות של המערער ובהינתן עברו התעבורתי על רקע הוותק שלו בנהיגה, עותר המערער בהודעת הערעור כי בית המשפט יתערב בגזר הדין ויורה על ביטול רכיב הקנס ויקצר את רכיב הפסילה בפועל, רכיבים שהושתו, כאמור, על המערער בגזר הדין.
- טיעוני באי כוח הצדדים בדיון

16. ב"כ המערער חזר בדיון בפניי על האמור בהודעת הערעור, תוך שהדגיש כי מתמונת הראיות, שהוצגה בפניי בימ"ש קמא, עולה כי חלף פרק זמן של פחות מרבע שעה מעת עיכובו של המערער ועד לרגע עריכת בדיקת הינשוף, דבר הנוגד את הנהלים ואת ההלכה הפסוקה בעניין זה, לפיהם נדרש להמתין פרק זמן של 15 דקות עד לעריכת בדיקת הינשוף, במהלכן אל לו, לנבדק, לבצע פעולות של אכילה, עישון או שתיה. ב"כ המערער שב והפנה לאמור בהודעת הערעור לגבי כשלים ראייתיים נוספים שעולים מחומר הראיות, שהוגש בהסכמה בדיון בפניי בימ"ש קמא. לטענת ב"כ המערער, השילוב של הכשלים הנ"ל יחד עם העובדה שלא חלפו כאמור 15 דקות עד לביצוע בדיקת הינשוף, צריכים להוביל למסקנה כי לא ניתן להרשיע את המערער בעבירה של נהיגה בשכרות, כי לא הוכח ביצוע העבירה מעבר לכל ספק סביר וכי יש, לכל היותר, להרשיע את המערער בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים. לחילופין, ביקש ב"כ המערער להקל בעונש הפסילה שהושת על המערער בגזר הדין, בהינתן היות המערער בן 65, אלמן, אב לשלושה ילדים וסב לשני נכדים, הסועד את אחותו בת ה-84 המצויה במצב סיעודי וזקוקה לעזרת המערער. לטענת ב"כ המערער, המערער הוא בן המשפחה היחיד שנותר לאחות הנ"ל. עוד טען ב"כ המערער באשר למצבו הכספי הקשה של המערער, המצוי בהליך של פשיטת רגל. בנקודה זו הטעים ב"כ המערער, כי המערער עובד כחשמלאי המגיע לבית לקוחותיו ברכבו ולפיכך כעת הוא מחוסר עבודה. עוד נטען כי יש להתחשב בכשלים הראייתיים הנוטענים, כאמור ע"י המערער, לצורך הקלה בעונש הפסילה בפועל שהושת על המערער. לפיכך, ביקש ב"כ המערער, במידה שלא יתקבל הערעור על הכרעת הדין, להפחית מעונש הפסילה המינימאלי הסטטוטורי ולהטיל על המערער עונש של פסילה בפועל לתקופה שתפחת משנה, כדי לחסוך ממנו הליך ארוך ויקר של חידוש רישיון נהיגה חדש.

17. באת כוח המשיבה ביקשה, מנגד, לדחות את ערעורו של המערער לא טען בפניי בימ"ש קמא בדבר הכשלים הראייתיים העולים מטעונו בערעור בתיק זה. באת כוח המשיבה ציינה כי לא נטענה ע"י המערער בפניי בית משפט קמא טענה בדבר מספר הדקות שחלפו מאז שעוכב ע"י השוטרים ועד לעריכת בדיקת הינשוף, ולפיכך אין מקום כיום להעלות טענות עובדתיות שלא נטענו בפניי בימ"ש קמא, שהרי אין דרך לברר אותן כעת. הודגש ע"י באת כוח המשיבה, כי המערער לא טען, במהלך הדיונים בפניי בית משפט קמא, כי שתה, אכל או עישן עובר לביצוע בדיקת הינשוף וכן כי גם במסגרת הערעור בתיק זה לא הועלתה טענה כגון דא. עוד נטען ע"י באת כוח המאשימה כי בימ"ש קמא מצא את עדותו של המערער כמתחמקת, בלתי מהימנה וסותרת את גרסאותיו הקודמות העולות מדו"ח העיכוב ומדו"ח הפעולה. הוטעם כי בימ"ש קמא נדרש והתייחס לטענה בדבר אופן ביצוע בדיקת הינשוף ויומן המפעיל, כמו גם לטענה בדבר ההשגחה על המערער ע"י השוטרים ולפיכך אין צורך להידרש לכך במסגרת הדיון בתיק זה. באת כוח המשיבה ציינה כי הודגש בהכרעת הדין שכמות האלכוהול בגופו של המערער לא הייתה גבולית אלא חרגה משמעותית מהמותר, ולפיכך גרסתו של המערער בעדותו לפיה שתה "שלוך של בירה", אינה סבירה. הובהר ע"י באת כוח המשיבה, כי בימ"ש קמא קבע כי גרסאות עדי התביעה מהימנות והעדיפן על פני גרסת המערער, ומשכך אין להתערב, כערכאת ערעור, בממצאים אלו. מעבר לכך, נטען ע"י באת כוח המשיבה כי ניתן היה להרשיע את המערער בעבירה של נהיגה בשכרות על סמך בדיקת המאפיינים וההתרשמות מהמערער. באת כוח המשיבה הבהירה כי הפסיקה אליה הפנה ב"כ המערער בהודעת הערעור, כדי להצביע על זיכוי נאשמים בהינתן חלוף פרק זמן קצר יותר מ-15 דקות עד לביצוע בדיקת הינשוף, אינה רלוונטית, זאת מאחר שבמקרים מושא הפסיקה הנ"ל, טענו נאשמים כי אכלו, שתו, עישנו או שהתקבלו טענות בדבר קיומם של כשלים במילוי הדוחות ע"י השוטרים, ואין זה המקרה שבפנינו. לפיכך, ביקשה באת כוח המשיבה לדחות את הערעור על הכרעת הדין. באת כוח המשיבה ביקשה אף לדחות את הערעור על גזר הדין, בציינה את הריכוז הגבוה של האלכוהול שנמצא בגופו של המערער ואת עונש הפסילה המינימאלי של 24 חודשים, הקבוע ע"י המחוקק בפקודת התעבורה. באת כוח המשיבה הטעימה כי בימ"ש קמא קבע בנידון דידן מתחם עונש הולם, אשר אושר ע"י ערכאות גבוהות יותר, מתחם הנע בין 24 חודשי פסילה עד 36 חודשי פסילה. אי לכך ובהינתן עברו התעבורתי והפלילי של המערער, טענה באת כוח המשיבה כי עונש של 25 חודשי פסילה בפועל הוא עונש קל, שהביא לידי ביטוי את מצבו הכלכלי והאישי של המערער. אשר על כן, ביקשה באת כוח המשיבה לדחות כאמור גם את הערעור על גזר הדין.

דין והכרעה

18. אקדים ואציין כי דין הערעור בתיק זה, על שני חלקיו, להידחות, זאת כפי שיפורט ויובהר להלן. ודוק, בימ"ש קמא ניתח בהכרעת דין את מארג הראיות שהובא בפניו, הן במישור העובדתי והן במישור המשפטי, תוך בחינת טענות וגרסת המערער, כל זאת באופן המצדיק את הקביעה כי עלה בידי המשיבה להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, כי המערער ביצע עבירה של נהיגה בשכרות. עוד יצוין כבר עתה כי עונש הפסילה בפועל לתקופה של 25 חודש, שהושת על המערער בגזר הדין, אינו חמור, בנסיבות העניין, כלל ועיקר ואין מקום להקל ברכיב ענישה זה.

19. בימ"ש קמא בחן את עדויות שני השוטרים שהעידו בפניו והגיע לכלל מסקנה כי המערער היה נתון בעת הרלוונטית תחת השגחתם המלאה של השוטר זיתון ושל השוטרת דניאל, זאת מרגע מעצרו של המערער, במהלך הנסיעה בניידת ועד שנערכה למערער בדיקת הינשוף בתחנת המשטרה. הוטעם בהכרעת הדין כי מכתב האישום (ת/3) ומדו"ח הפעולה (ת/1) עולה כי רכבו של המערער נעצר ע"י השוטרים בשעה 23:30, וכן הוטעם כי מדו"ח הפעולה שכותרתו "דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות" (ת/4) עולה בסעיף 6 כי הודע למערער בדבר עיכובו לבדיקת שכרות וכי מאותו רגע, נאסר עליו לשותות, לאכול או לעשן, עד להוראה אחרת. מסעיף 6 לדו"ח הנ"ל אף עולה כי המערער לא הכניס דבר מה לפיו וכי לא הקיא. בדו"ח הנ"ל (ת/4) צוין כי הרכב נעצר בשעה 23:30 ובתחתית הדו"ח צוינה השעה 23:45 כמועד חתימת הדו"ח ע"י השוטר זיתון. יוטעם כי גם בדו"ח העיכוב (ת/2) - נרשם כי בשעה 23:30 עוכב המערער, וכן כי שעת מילוי דו"ח העיכוב היא השעה 23:45. מפלט בדיקת הינשוף (ת/6) עולה אכן כי בדיקת הינשוף נערכה למערער בשעה 23:59, היינו, 14 דקות לאחר שעת מילוי דו"ח העיכוב ולא 15 דקות, כנדרש עפ"י הנהלים לצורך הבטחת תקינות ואמינות הבדיקה. דא עקא, שהמערער לא טען כלל, באף שלב, לרבות בהודעת הערעור בתיק זה, כי במהלך פרק הזמן של ה-15 דקות עובר לביצוע בדיקת הינשוף, אכל, שתה או עישן. עוד יצוין כי אי העלאת הטענה לעניין חלופי פרק זמן קצר מהנדרש עד לעריכת בדיקת הינשוף, לא אפשרה ברור עובדתי של טענה זו בדיון בפני בימ"ש קמא. כך גם אי העלאת הטענה לגבי אותה שעת חתימה הן על דו"ח העיכוב (ת/2) והן על דו"ח הפעולה (ת/4), לא אפשרה את הבירור העובדתי של הטענה הנ"ל, במהלך חקירת העדים והבאת הראיות בפני בימ"ש קמא. לפיכך, אין מקום לקבל טענות אלו של המערער, כפי שטענה בנקודה זו באת כוח המשיבה ובצדק.

20. זאת ועוד, בימ"ש קמא התרשם מאמינות עדויות השוטרים בפניו ומנגד, מצא את עדותו של המערער כעדות מתחמקת ובלתי מהימנה. בגרסאותיו השונות של המערער נמצאו סתירות. בחקירתו הנגדית בפני בית משפט קמא טען המערער כי לגם אך "שלוש קטן של בירה", כלשונו, ואילו בדו"ח העיכוב (ת/2) נרשם כי המערער שתה, לגרסתו, בקבוק של בירה ולא יכול היה לסיים את שתייתו, בעוד שבדו"ח (ת/4) צוינו דברי המערער, כי שתה "שלושת רבעי בירה של בקבוק קטן". מעבר לכך, נמצאו סתירות בין גרסת המערער במהלך האירוע לבין גרסתו בחקירה הנגדית באשר למקום שתיית הבירה על ידו. אינדיקציה נוספת לאי סבירות גרסת המערער, נמצאה בכך שכמות האלכוהול בגופו של המערער חרגה באופן משמעות מהמותר, דבר שלא עלה בקנה אחד עם טענת המערער כי שתה כמות קטנה של בירה. בנקודה זו יצוין כי ערכאת הערעור אינה מתערבת, אלא במקרים חריגים ומצומצמים, בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות של הערכאה הדיונית (ראו, לעניין זה, ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל [25/01/2007] וכן רע"פ 5866/12 קרלקוב נ' מדינת ישראל [20/08/2012]). המקרה דנן אינו נמנה עם המקרים החריגים בהם יש מקום להתערב בממצאי העובדתיים של בימ"ש קמא ובממצאי המהימנות, שנקבעו כאמור על ידו.

21. מעבר לעדויות השוטרים, קיימת במקרה דנן גם בדיקת המאפיינים העולה מדו"ח הפעולה ת/4, ממנו עולה כי מפיו של המערער נדף ריח חזק של אלוהול, התנהגותו הייתה רדומה, הוא לא הצמיד עקב לאגודל והוא נפל בבדיקת ההליכה על הקו. בנקודה זו יוטעם כי הדין עם באת כוח המשיבה בטיעונה לפניי, לפיו ניתן אף על סמך בדיקת מאפיינים והתרשמות מנאשם, במקרים מתאימים, להרשיע בעבירה של נהיגה בשכרות. ודוק, לעניין דרכי הוכחה של העבירה של נהיגה בשכרות, נקבע לא אחת ע"י בית המשפט העליון, כי ניתן להוכיח שכרותו של אדם לא רק באמצעות בדיקה מדעית, אלא גם באמצעות בחינת מאפיינים, שיש בהם כדי להעיד על מידת פיכחותו של הנאשם בעת האירוע (ראו לעניין זה: בר"ע 666/86 עודה נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(4) 463, 467 (1986); רע"פ 5195/09 לסרי נ' מדינת ישראל [07/07/2009]).
- אשוב ואדגיש בנקודה זו כי מעבר לבדיקה המדעית, שנערכה למערער, באמצעות מכשיר הינשוף, קיימות בנידון דידן גם ראיות נוספות העולות מבדיקת המאפיינים ומההתרשמות מהנאשם, ואשר בהן כדי להעיד על שכרותו של המערער.
22. לפיכך, בהינתן התמונה הראייתית הנ"ל ונוכח ממצאי המהימנות שנקבעו על ידי בית משפט קמא, הרי שאין מקום להתערב בהכרעת הדין, הקובעת כי הוכח במקרה זה, מעבר לכל ספק סביר, כי המערער ביצע עבירה של נהיגה בשכרות, ובד בבד מרשיעה את המערער בביצוע העבירה הנ"ל. אוסיף בנקודה זו, למעלה מן הנדרש, כי לא נהירה לי טענת המערער, לפיה יש לראות בכך שלא הוזר בדבר השלכות סירובו לבצע בדיקת ינשוף משום פגם המצדיק את זיכוי, כל שכן נוכח תמונת הראיות במקרה דנן, לרבות תוצאת הבדיקה המלמדת כי בגופו של המערער נמצאה כמות הגדולה בהרבה מהכמות המותרת עפ"י סעיף 169א לתקנות התעבורה.
23. אין מקום גם להתערב בגזר דינו של בימ"ש קמא ולהקל ברכיב הפסילה בפועל שהושת על המערער בגזר הדין. סעיף 39א לפקודת התעבורה קובע עונש מינימום בגין עבירה של נהיגה בשכרות, העומד על תקופה של שנתיים פסילה בפועל, אולם "רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר". ברע"פ 6443/12 שאול לידסקי נ' מ"י (9.9.12) נקבע, כי: "... הפחתה בעונש הפסילה תהיה במשורה שבמשורה, שכן בתי המשפט מצווים ע"י המחוקק - הוא ולא אחר - לתת ידם למאבק בשכרות בכבישים, כך שיידע השיכור (ויידעו סובביו) כי עליו להימנע מנהיגה, ואם לא יימנע, יימנעו בית המשפט..." (פסקה ו' להחלטה).
24. ומהתם להכא:
- במקרה דנן לא מתקיימות כלל נסיבות מיוחדות, המצדיקות חריגה לקולא מתקופת פסילת המינימום שנקבעה ע"י המחוקק, שהינה תקופה של שנתיים. ודוק, לחובת המערער, מעבר לעברו הפלילי הכולל בחובו הרשעות קודמות בעבירות שונות, קיים גם עברו התעבורתי המכביד הכולל בחובו 38 הרשעות תעבורה קודמות, אף כי לא בגין עבירה של נהיגה בשכרות. נסיבותיו האישיות של המערער, אשר צוינו כאמור ע"י בא כוחו, אינן מצדיקות כלל חריגה מעונש פסילת המינימום הנ"ל. בימ"ש קמא התחשב בגזר הדין, די והותר, בנסיבותיו האישיות של המערער, בכך שהשית עליו עונש של פסילה העולה אך בחודש ימים על עונש פסילת המינימום.
25. אי לכך, ומשלא חרג בימ"ש קמא בגזר הדין ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, הרי שאין מקום להתערבות ערכאת הערעור בעונש הפסילה שהושת על המערער בגזר הדין.
26. סיכומי של דבר - ערעורו של המערער נדחה, על שני חלקיו. המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לבאי כוח הצדדים.
- ניתן היום ט' באדר א' תשע"ו, 18/02/2016, בהעדר הצדדים.